

Magyarország Alkotmánybírósága részére
1535 Budapest, Pf. 773.

A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

4400 Nyíregyháza
Toldi u. 1.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/2756-0/2015
Érkezett:	2015 AUG 26.
Példány:	1
Melléklet:	7 + 1X3 db
Kezeliiroda:	P-1

Tárgy: alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Szigeti János Géza

alkotmányjogi panasszal fordulok a tisztelt Alkotmánybírósághoz az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak postai úton érkezett és 2015. június 3. napján átvett 10.K.27.052/2015/2. számú ítélete ellen, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján

k é r e m,

hogy a tisztelt Alkotmánybíróság szíveskedjen megállapítani, hogy a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.052/2015/2. számú ítélete alaptörvényellenes, ezért azt szíveskedjen megsemmisíteni.

I. Tényállás

2009. június 22. napján eladótól megvásároltam az hrsz. alatti ingatlan 434/5240 tulajdoni hányadát 1.000.000,- Ft vételárért. A szerződés 8. pontjában nyilatkoztam arról, hogy regisztrációs igazolással rendelkező östermelő vagyok, a szerződéshez mellékelt nyilatkozatban vállaltam, hogy az ingatlant 5 évig nem idegenítem el, azt mezőgazdasági célra hasznosítom, melyre tekintettel illetékmentességet kérelmeztem az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) akkor hatályos 26. § (1) bekezdés p) pontja alapján. Az illetékhivatal kérelmemnek megfelelően illetékmentességet biztosított a részemre.

Az I. fokú adóhatóság 5 év elteltével ellenőrizte a vállalás teljesítését, és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatósága 2014. szeptember 29. napján hozott 2002271329 számú határozatában 200.000,-Ft összegű illetékfizetési kötelezettséget állapított meg a terhemre, arra hivatkozással, hogy álláspontja szerint nem teljesítettem az illetékmentességhez szükséges feltételeket. Ezt a megállapítást az Adóhatóság arra alapozta, hogy a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Erdészeti Igazgatósága tájékoztatása szerint az ingatlan bejegyzett erdőgazdálkodója az illetékmentesség feltételéül megszabott 5 éves időtartam alatt szám alatti lakos.

Az I. fokú adóhatóság ebből azt a következtetést vonta le, hogy nem teljesítettem azon kötelezettségemet, miszerint az illetékmentességgel érintett ingatlant 5 évig magam fogom mezőgazdasági őstermelőként mezőgazdasági célra hasznosítani. Ezért az I. fokú adóhatóság az adásvételi szerződésben foglalt vételár alapul vételével, terhemre az Itv. 26. § (1) bekezdés p) pontja alapján, az egyébként fizetendő illeték kétszeresének megfelelő összegben 200.000,-Ft visszterhes vagyonátruházási illetéket szabott ki.

Az I. fokú határozattal szemben fellebbezéssel éltem a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága Hatósági Főosztálya felé, és kértem a határozat megváltoztatását.

Fellebbezésemben előadtam, hogy teljesítettem az Itv. 26. § (1) bekezdés p) pontjában meghatározott illetékmentesség feltételeit, ugyanis a vásárlástól számított 5 éven belül nem adtam el az ingatlant. Ha ugyanis átruházás történt volna, azt okiratra vagy ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre alapozva állapíthatta volna meg az Adóhatóság, átruházás azonban a mai napig nem történt.

Másodsorban rámutattam, hogy a vásárlástól számított 5 éven belül az ingatlanon vagyoni értékű jogot nem alapítottam.

A vagyoni értékű jogokat az Itv. 102. § (1) bekezdésének d) pontja határozza meg taxatív felsorolással. A felsorolás alapján a földhasználat, a haszonélvezet, a használat joga - ideértve az üdülőhasználati jogot és a szállás időben megosztott használati jogát is -, továbbá a vagyonkezelői jog, az önálló orvosi tevékenység praxisjoga, az üzembentartói jog, továbbá ingyenes vagyonszerzés esetén a követelés tekinthető vagyoni értékű jognak, mely fogalmakat az anyagi és egyéb eljárási jogszabályok határoznak meg, így különösen az 1959. évi IV. törvény (régí Ptk.), a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) és az 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.). A földhasználat ennek értelmében nem bármiféle kötelmi jogcímes használatot (pl.: bérlet, haszonbérlet, haszonkölcsön) jelent, hanem kizárólag a Ptk. 155. §-ban (új Ptk. 5:145. §) meghatározott és az Inytv. 16. § c) pontjában definiált földhasználati jogot jelenti. Hasonlóképpen, a haszonélvezet és a használat jogát a Ptk. 157-165 §-i (új Ptk. 5:146. – 5:155. §-ai, illetve 5:159. §-a) és az Inytv. 16. § d) pontja alapján kell és lehet értelmezni. Rá kell továbbá mutatni arra, hogy az Inytv. vizsgált időszakban hatályos 3. § (2) bekezdése alapján az Itv. 102. § (1) bekezdés d) pontjában felsorolt földhasználat, haszonélvezet, használat jogát csak az okiraton alapuló bejegyzés keletkezteti meg. Így erre vonatkozó ingatlan-nyilvántartási bejegyzés hiányában ilyen jogokat senki javára nem alapíthattam – mint ahogy tényszerűen nem is tettem.

Harmadsorban előadtam, hogy az Itv. szövegéből megállapíthatóan az illetékmentességnek az a feltétele, hogy az arra jogosult regisztrációs igazolással rendelkező mezőgazdasági tevékenységet végző személy maga hasznosítsa a termőföldet, ugyanakkor nem feltétele az illetékmentesség igénybevételének az erdőgazdálkodói nyilvántartásban történő szereplés.

A 2009. évi XXXVII. törvény („Evt.”) 17. §-a szerint

(6) A tulajdonosok társult erdőgazdálkodási tevékenységet kötelesek folytatni, ha
a) a földrészletnek több tulajdonosa van, vagy

b) az erdőrézlet több földrészből áll és a földrészek különböző személyek tulajdonában vannak.

(7) Társult erdőgazdálkodás esetén a tulajdonosoknak az erdőt egy személy használatába kell adniuk.

A fentiek értelmében a közös tulajdonban álló erdő esetében kizárólag a tulajdonostársak tulajdoni hányad szerint számított szótöbbséggel hozott határozatának megfelelő írásbeli megállapodása alapján egyetlen személy szerepelhet az erdőgazdálkodói nyilvántartásban erdőgazdálkodóként.

Mindez nem jelenti azt, hogy a többi tulajdonostárs az erdőterületnek nem használója, csupán arról van szó, hogy az erdőgazdálkodói nyilvántartás kialakítási módszere alapján abba egyetlen személy jegyezhető be a tulajdonostársak közül. A törvényszöveg „társult erdőgazdálkodási tevékenység” szóhasználata a magyar nyelvi értelmezés általános szabályai szerint is azt jelenti, hogy többen – akár valamennyien – gazdálkodnak, tehát értelemszerűen többen használják az erdőterületet.

Tekintettel arra, hogy az ingatlanok kizárólag 434/5240 tulajdoni hányadával rendelkezem, továbbá a fenti tartalmú tulajdonostársi határozatot már a tulajdonszerzésem előtt meghozták a tulajdonostársak, nem volt és nincs is lehetőségem arra, hogy a tisztelt Adóhatóság értelmezése szerinti, az illetékmentességhez előírt feltételt teljesítsem, azaz hogy az ingatlanal összefüggésben erdőgazdálkodóként történő nyilvántartásba vételemet kérelmezsem. Ettől függetlenül azonban társult erdőgazdálkodóként a tulajdoni hányadomnak megfelelő terület használójának minősülök.

Ide kapcsolódóan megjegyzem, hogy ezt az álláspontot erősíti az erdőről és az erdő védelméről (hatályos 2008.XII.28 – 2009.VII.9.) szóló 1996. évi LIV. törvény 13. § (5) bekezdése, amely értelmében jogszabály eltérő rendelkezése hiányában az erdőgazdálkodási tevékenységhez kapcsolódó állami támogatást csak az erdészeti hatóság által nyilvántartásba vett erdőgazdálkodó vehet igénybe. Az erdőgazdálkodót megillető - jogszabályban, hatósági vagy bírósági határozatban, valamint szerződésben egyébként meghatározott - jogok és kötelezettségek nem érintik az erdőterület tulajdonosának tulajdonosi jogosítványait és kötelezettségeit.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága Hatósági Főosztálya a 2053525143 számon hozott határozatában az I. fokú határozatot annak indokai alapján helybenhagyta.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága Hatósági Főosztály, mint alperes ellen, a 2053525143 iktatószám alatt meghozott, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatósága által 2002271329 számon illetékfizetési kötelezettség tárgyában hozott I. fokú határozatot helybenhagyó, 2014. december 18. napján kézhez vett, jogerős, II. fokú határozattal szemben keresetet nyújtottam be a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt.

Keresetlevelemben előadtam, hogy az Itv. illetékkötelezettség keletkezésekor hatályos 26. § (1) bekezdésének p) pontja úgy rendelkezik, hogy mentes az illeték alól a külön jogszabály alapján a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási

szerv által kiadott regisztrációs igazolással rendelkező, mezőgazdasági tevékenységet végző magánszemély termőföldvásárlása, feltéve, ha az így vásárolt termőföldet a vásárlástól számítva legalább 5 évig nem idegeníti el, azon vagyoni értékű jogot nem alapít, és egyéni vállalkozóként vagy mezőgazdasági őstermelőként a termőföldet mezőgazdasági célra hasznosítja.

Az illetékmentességnek tehát az a feltétele, hogy az arra jogosult regisztrációs igazolással rendelkező mezőgazdasági tevékenységet végző személy maga hasznosítsa a termőföldet, ugyanakkor nem feltétele az illetékmentesség igénybevételének az erdőgazdálkodói nyilvántartásban történő szereplés.

Előadom továbbá, hogy az Itv. fenti jogszabályi rendelkezése az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény 2009. július 10. napi hatályba lépése ellenére sem módosult akként, hogy megkívánta volna az erdőgazdálkodói nyilvántartásba történő bejelentkezést, vagy azt rögzítette volna, hogy csak ez fogadható el a hasznosítás igazolásaként.

Álláspontom szerint súlyosan sértené a jogbiztonságot, hogy az adóhatóság, rajta keresztül az állam azt várná el az állampolgárától, hogy a jogkövető magatartása elhatározásakor, azaz az illetékmentességi nyilatkozat megtételekor számoljon egy olyan jogszabályi rendelkezéssel, illetve annak olyan tartalmú értelmezésével, amit akkor még nem ismer, mert az akkor még nem létezett. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogállamiság egyik legfontosabb alkotóeleme a jogbiztonság, amely – egyebek között – megköveteli, hogy a jogalanyoknak meglegyen a tényleges lehetőségük arra, hogy magatartásukat a jog előírásaihoz tudják igazítani, ennek érdekében a jogszabályok a kihirdetésüket megelőző időre nézve ne állapítsanak meg kötelezettséget, illetőleg valamely magatartást visszamenőleges hatállyal ne minősítsenek jogellenesnek. (Forrás: 34/2014. (XI. 14.) AB határozat) Amennyiben ugyanis az adóhatóság a jogszabály jelenlegi, a megtámadott határozatában rögzített értelmezését képviselte volna 2009-ben, illetékmentességben nem részesíthetett volna engem, tekintettel arra, hogy a kérelem benyújtásakor sem szerepeltem az erdőgazdálkodói nyilvántartásban.

A fentiekén túlmenően álláspontom szerint az adóhatóság nem értékelte a bizonyítékokat okszerűen. Határozata meghozatala során kizárólag más hatóság nyilvántartására támaszkodott, mellőzte ezzel szemben a teljes bizonyító erejű magánokiratként értékelendő adásvételi szerződésben foglaltakat.

Fentiek miatt álláspontom szerint erre vonatkozó tényállási elemeket nélkülöző, egyébként pedig az Itv. 26. § (1) bekezdésének p) pontjába ütköző megállapításokat tett az I. és a II. fokú adóhatóság.

Mindezekre tekintettel keresetemben kértem a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságtól a jogerős közigazgatási határozat felülvizsgálatát az I. fokú határozatra is kiterjedően, és kértem annak megállapítását, hogy mind az I. fokú, mind a II. fokú határozat megalapozatlan és jogszabálysértő, melyre figyelemmel kértem azok hatályon kívül helyezését.

A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.052/2015/2. számú ítéletében a keresetemet elutasította.

A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontja szerint a vonatkozó jogszabályhely nyelvtani értelmezéséből az következik, hogy a felperesnek kellett az erdőt egyéni vállalkozóként vagy mezőgazdasági őstermelőként hasznosítania. Márpedig a régi erdőtörvény (az erdőről és az erdő védelméről szóló 1996. évi LIV. törvény) 13. § (1) bekezdése szerint az erdőgazdálkodó: az erdő tulajdonosa, vagy az erdőgazdálkodási tevékenységet folytató jogszerű használó. Az erdőgazdálkodás fogalmát a régi erdőtörvény 7. §-a fejt ki, az az erdőnek a régi erdőtörvény 2. §-ában foglaltak szerinti fenntartására, közcélú funkcióinak biztosítására, őrzésére, védelmére az erdővagyon bővítésére, valamint az erdei haszonvétek gyakorlására irányuló tevékenységek összességét jelenti. Ebből következően erdőgazdálkodóként a nyilvántartásba vett személy tekinthető, aki dologi vagy kötelmi jogcímen az erdő használatára jogosult. Peradat az, hogy erdőgazdálkodóként [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] bejegyzésre, így ő tekinthető az erdőterület használójának, valamint az erdei haszonvétek gyakorlójának, azaz az erdő hasznosítójának. A fentiek alapján a felperes tulajdonosi jogokat gyakorolt, de a régi erdőtörvény értelmében annak nem használója, tehát nem erdőgazdálkodó. A használat, hasznosítás igazolására a közhiteles nyilvántartás alapján került sor, ennél fogva jogszerűen járt el az alperes akkor, amikor a nyilvántartás adatai alapján győződött meg az ltv. 26. § (1) bekezdése p) pontjában foglalt feltételek teljesüléséről.

II. Jogsérelem

A fentiek alapján az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal fordulok az Alkotmánybírósághoz. Álláspontom szerint a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság kifogásolt 10.K.27.052/2015/2. számú ítélete ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, valamint ezzel összefüggésben az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével, R) cikk (1)-(2) bekezdéseivel, valamint az Alaptörvény 28. cikkével.

Véleményem szerint az ltv. 26. § (1) bekezdés p) pontjában rögzített illetékmentességnek az a feltétele, hogy az arra jogosult regisztrációs igazolással rendelkező mezőgazdasági tevékenységet végző személy maga hasznosítsa a termőföldet, ugyanakkor a p) pont nem tartalmazta azt és az abban foglalt feltétel nem is értelmezhető úgy, hogy az illetékmentesség igénybevételének a feltétele az erdőgazdálkodói nyilvántartásban történő szereplés.

Különösen nem tartalmazta sem az ltv. hivatkozott rendelkezése, sem az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvénynek („Art.”) a bizonyítási eszközöket nevesítő 97. §-ának (5) bekezdése azt a megszorító rendelkezést, hogy az ltv. 26. § (1) bekezdésének p) pontjában szereplő „maga hasznosítja” törvényi feltétel megvalósulása kizárólag az erdőgazdálkodói nyilvántartás adataival igazolható, és annak igazolására semmilyen más bizonyítás nem fogadható el. Ellenkezőleg, az Evt. 17. § (3) bekezdése alapján az erdőgazdálkodói nyilvántartásban foglaltakkal szemben ellenbizonyításnak van helye, az Art. 97. § (5) bekezdésében szereplő felsorolás a „különösen” szó használata révén csak példálózó és nem kimerítő jellegű felsorolást ad, míg a (6) bekezdés az adóhatóság kötelezettségévé teszi az adózó javára szolgáló tények felderítését is a tényállás tisztázása során. Ahol és amennyiben a jogalkotó a bizonyítás eme szabadságát korlátozni kívánta, ott azt a jogbiztonság és jogállamiság követelményét kielégítő módon, egyértelmű és taxatív felsorolással megtette (pl. a becslési eljárásban az Art. 109. § (3) bekezdésében

foglaltakkal). Az Itv. 26. § (1) bekezdésének p) pontjában szereplő „maga hasznosítja” törvényi feltétel bizonyíthatóságával kapcsolatban azonban nem található a bizonyítékokra vonatkozó semmiféle korlátozás.

Ehhez képest egy olyan, a bizonyítási rendszert indokolatlanul leszűkítő és ezáltal az Itv-ben meghatározott mentességi feltételeket is megszorító módon értelmező adóhatósági jogalkalmazási gyakorlattal állok szemben, melynek jogszabályi alapja nincs, ezért a jogszabályok ismeretében arra sem a jogügylet megkötésének időpontjában, sem pedig a későbbiekben nem lehetett felkészülni. A kizárólag utólag, az öt éves törvényi időszak végén megismert ellenőrzési szempontoknak így annak ellenére sem tudok megfelelni, hogy egyébként az erdővásárlási szerződés alapján, és az általam folytatott tevékenység alapján is a vásárlástól kezdődően magam hasznosítottam az erdőt, tehát a törvényben előírt feltételeket teljesítettem.

Álláspontom szerint súlyosan sértené a jogbiztonságot, hogy az adóhatóság, rajta keresztül az állam azt várná el az állampolgárától, hogy a jogkövető magatartása elhatározásakor, azaz az illetékmentességi nyilatkozat megtételekor számoljon egy olyan jogszabályi rendelkezéssel, illetve annak olyan tartalmú értelmezésével, amit akkor még nem ismer, mert az akkor még nem létezett.

Amennyiben ugyanis az adóhatóság a jogszabály jelenlegi, a megtámadott határozatában rögzített értelmezését képviselte volna 2009-ben, illetékmentességben nem részesíthetett volna engem, tekintettel arra, hogy a kérelem benyújtásakor sem szerepeltem az erdőgazdálkodói nyilvántartásban.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogállamiság egyik legfontosabb alkotóeleme a jogbiztonság, amely – egyebek között – megköveteli, hogy a jogalanyoknak meglegyen a tényleges lehetőségük arra, hogy magatartásukat a jog előírásaihoz tudják igazítani (Forrás: 34/2014. (XI. 14.) AB határozat). A jogbiztonság megköveteli a jogszabályok olyan világos és egyértelmű fogalmazását, hogy mindenki, akit érint, tisztában lehessen a jogi helyzettel, ahhoz igazíthassa döntését és magatartását, s számolni tudjon a jogkövetkezményekkel. Ideértendő az is, hogy ki lehessen számítani a jogszabály szerint eljáró más jogalanyok és állami szervek magatartására. (Forrás: 11/1992. (III. 5.) AB határozat)

Az Itv. 26. § (1) bekezdés p) pontjában foglaltakkal összefüggésben a bíróság részéről az adóhatósági állásponttal megegyező megítélés ebben az ügyben már nemcsak jogértelmezési, hanem *contra legem* jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelentett. A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.

A fentiek alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróság szíveskedjen megállapítani, hogy a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.052/2015/2. számú ítélete alaptörvény-ellenes, ezért azt az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja alapján szíveskedjen megsemmisíteni.

Adataim nyilvános kezeléséhez és az indítvány nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

III. Az indítvány befogadhatóságának feltételei:

Véleményem szerint az indítványomban teljesülnek az Abtv. 52. § (1) bekezdésében, 27. §-ában, 30. § (1) bekezdésében és 29. §-ában, az indítvány befogadhatóságával összefüggésben előírt feltételek.

1.) A befogadhatóság törvényben előírt formai követelményei: az indítvány határozott kérelmet tartalmaz az alábbiak szerint:

- megjelöli az Abtv. 27. §-át, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont];
- tartalmazza az eljárás megindításának az indítványban szereplő indokait és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét: a jogbiztonság sérelmét jelenti, hogy az adóhatóság, továbbá a bíróság azt várja el az állampolgártól, hogy a jogkövető magatartása elhatározásakor, azaz az illetékmentességi nyilatkozat megtételekor számoljon egy olyan jogszabályi rendelkezéssel, illetve annak olyan tartalmú értelmezésével, amit akkor még nem ismer, mert az akkor még nem létezett. [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont];
- a tisztelt Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntésként a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.052/2015/2. számú ítéletét jelölöm meg [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont];
- indítványom az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, ezzel összefüggésben az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, R) cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Alaptörvény 28. cikke sérelmét állítja [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont];
- a sérelmezett bírói döntés alaptörvény-ellenességét azzal indokolja, hogy a jogállamiság egyik legfontosabb alkotóeleme a jogbiztonság, a jogbiztonság megköveteli a jogszabályok olyan világos és egyértelmű fogalmazását, hogy mindenki, akit érint, tisztában lehessen a jogi helyzettel, ahhoz igazíthassa döntését és magatartását, s számolni tudjon a jogkövetkezményekkel. Ideértendő az is, hogy ki lehessen számítani a jogszabály szerint eljáró más jogalanyok és állami szervek magatartását, a kifogásolt ítéletben megjelent bírói jogértelmezés pedig ennek a követelménynek nem felel meg [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont];
- az indítvány kifejezett kérelmet tartalmaz a bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont];
- az indítvány megjelöli az indítványozó magánszemély nevét és lakóhelyét, továbbá az indítványozó nyilatkozatát arra vonatkozóan, hogy adatainak nyilvános kezeléséhez és az indítvány nyilvánosságra hozatalához hozzájárul [Abtv. 52. § (5) bekezdés].

2.) Az indítvány mellékleteként megküldöm az Alkotmánybíróság részére azokat a dokumentumokat, amelyek az indítványomban foglaltakat igazolják:

- az adásvételi szerződés másolatát,
- a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatósága 2002271329 számú határozatát;
- az I. fokú határozattal szemben előterjesztett fellebbezést;
- a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága Hatósági Főosztálya a 2053525143 számon hozott határozatát;
- a II. fokú határozat felülvizsgálata iránt benyújtott keresetet;

